

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Schlott, Nathanael.; [Nathanael Schlott].

Den Lybekske Dødning-Dantz, som er at see afmalet udi St. Mariæ Kirke i Lybek, de Lysthavende til Fornøyelse og for sin Merkværdigheds skyld efter Begjæring udi Danske Riim oversatt af Lydert Høyer

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : trykt hos Ernst Henrich Berling, 1738

Fysiske størrelse | Physical extent:

[15] s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53.-16.-8

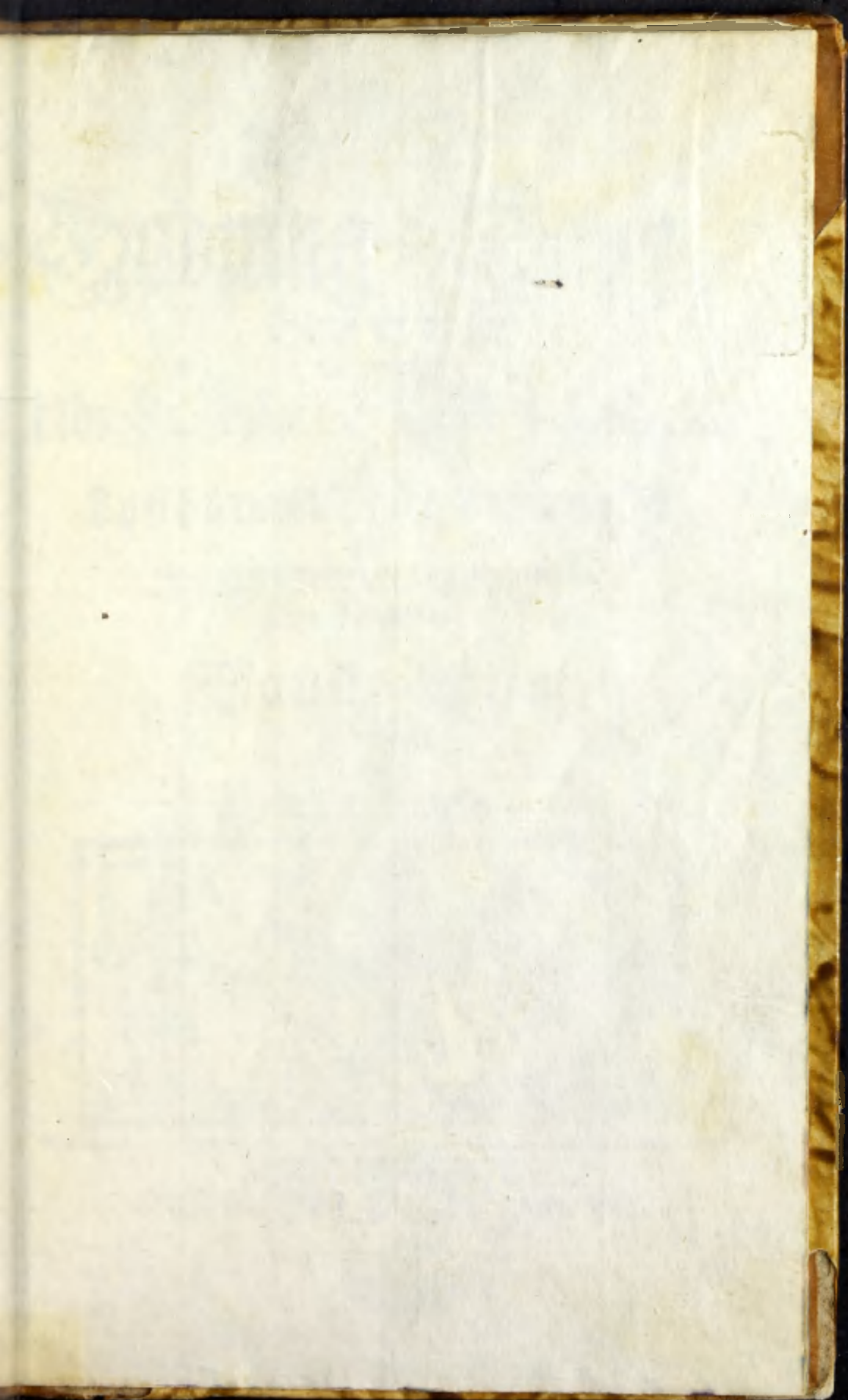
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 00106 8

+ REX

Den
Sybelske

Dødning = Danc /

Som er at see
Ufmalet

Udi St. Mariæ Kirke i Lybek,

De
Lysthavende til Fornoyelse

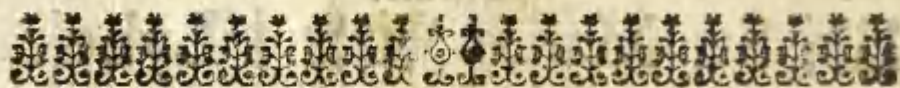
Og
For sin Merkværdigheds skyld
Efter Begiering

Udi
Danske Hiim
oversatt

Uf
LYDERT HÖYER.

RZOBENHORN,
Trykt hos Ernst Hentrich Berling. 1738

Impr.
P. HORREBOW.

Stille

Du Forbødene!

Du maa være hvo Du være vil,

Som

Med mangt et Unyttigt Ord

vanhelliger

Dette hellige Sted.

Her finder du ikke

Et Gladder-Capelle

Men

I Dødnings-Dantsen

Dit vilje Sted.

Vær derfor stille

Lad stumme Bægges Malning

Tale med dig,

Og, om mueligt er, førend du døer,

Overtale dig,

Alt Mennesket

Er og skal blive

Jord.

Døden til alle i Almindelighed.

Her frem I Dødlige; thi Glasset ude er;
I Store med de Smaa, her frem til denne Fær!
Her skaanes ingen Stand, ey Magt, ey Wres Sæde;
Det alt forgieves er, I maa dog Dansen træde.

Døden til Paven.

Kom gamle Fader, kom! du Afsteed tage maa
Ud af din Vatican, kryb ind i denne Braa.
Her kand din Tise ey de tre Guld-Kroner bære,
Din Hat er alt for høy, dit Huus skal snevert være.

Paven.

Hvad nu? er Døden da ey bange for min Band?
Er intet viet Band og Lys som hielpes Kand?
Saa haver jeg dog Magt at løse og at binde:
Hvi skal jeg Døende ey Himlens Nøgle finde?

Døden til Kæyseren.

Op, store Kæyser, op! lad alting ligge still,
Dg viid, den sidste Dans, har jeg dig lavet til:
Min Pagt den gielder meer, end Wble, Sværd og Buller,
Hvo mig vil skrive Lov, gjør lutter blinde Muller.

Kæy-

Kænsferen.

Hvor nu? vil Døden sig for Guder ey undsee?
Er Kænsfer-Kronen ey befriet fra hans Lee?
Vel an! saa maa jeg da beqvemme mig at sige
Bed Dødens tørre Haand: Far vel, Folk, Land og Rige!

Døden til Kænsferinden.

Kom villig, træd her frem, ref begge Hænder hid,
Og vandre fort med mig til Dødning-Skaren did:
Grød ey, fordi jeg nu adskiller Eder Begge;
Jeg skal og din Gemahl snart hos din Gude legge.

Kænsferinden.

Naar Tiid og Time er, vil jeg beqvemme mig,
Og udi Døden dig, min Kænsfer, blive lig.
Vil Døden ikke dig, som Rigets Soel forskaane,
Hvad Under er det da? at Maanen og maa daane.

Døden til Cardinalen.

Siig Verden nu god Nat, forbausset Cardinal!
Din Ende kalder dig til det utalte Tal.
Jeg ikke veed hvad Godt dig hisset er udkaaret,
Men, Søn, jeg veed, du har her meget godt opbaaret.

Cardinalen.

Rom gav mig Hatten, som gav Penge, Ære, Priis,
Jeg bygde fri for Sorg paa Verdens Paradiis,
Med Tiden tænkte jeg paa Petri Stoel at stige,
Men maa nu Hovedfulds ned til de Dødes Rige.

Døden til Kongen.

Tænk paa det sande Sprog, som Syrach haver sagt:
Hvo Konge er i Dag, er Morgen død henlagt;
Saa kand man ikke dig Stormægtig meere skrive,
Din Magt er da for svag til Orme at bortdrive.

Kongen.

Kand Døden sætte Maal for Konger, naat han vil:
Saa lignes Regiment ved Skak- og Konge-Spill.
Mit Zepter rakte sig fra Sonden indtil Norden:
Af Døden er jeg nu indflemt og Skak-mat vorden.

Døden til Biskopen.

Forgiebes stytter du dig paa din Hyrde- Stab,
Gaaer dette Nør i tu, du trumler snart i Grav,
Saa maa et Menneffe dig paa din Liig-Steen skrive:
En Hyrde hos sin Hiord kand ikke altid blive.

Biskopen.

Ustraffelig jeg var, dog ey udødelig;
Derfore Dødens Magt og overvælder mig.
Saa vaag nu hvo som vil! Til Hvile jeg mig laver.
Far vel, min lille Hiord! Hold fast ved det du haver.

Døden til Hertugen.

Kom, Hertug, hid med mig! her hjælper ingen Magt;
Naar dette Tog er skeet, saa er dit Lob fuldbragt.
Har du nu all din Lyst, som Fienden, overbundet,
Saa faaer du Vrens Krands, som selv Guds Haand
har bundet.

Her-

Hertugen.

Med Krigs-Magt drog jeg ud i mangt et fremmed Land,
Og gjorde Navn og Roes bekiendt for alle Mand;
Min Lykke hemmes nu; thi Døden Bud monn' sende,
Og raaber: Rust dig ud imod din sidste Ende.

Døden til Abbeden.

Hør, Abbed, Klokken slaar, til Sengs den kalder dig
Og den bestemte Grøft: Kom hid, dansk fort med mig.
Imidlertid lad Frygt for Eensomhed forsvinde:
Hist skal du en Convent af tusind Brødre finde.

Abbeden.

Jeg efter Hønhed stod, ey nok af Ære fik;
Men Haabet slog mig Fejl, det fik en anden Skik:
Og det jeg Dag og Nat monn' efter Titler snappe,
Da griber Døden fat bag i min sorte Kappe.

Døden til Ridderen.

Bort med den tunge Riol, som du paa Kroppen bær,
Kast bort det blanke Sværd, som udi Skeeden er:
Ey Staal beskytter dig for mine stærke Piile;
Du let i Rustning maa med mig til Danken tile.

Ridderen.

O Helte! eder ret i dette speyle Land.
Jeg som en Løve stod, og stridde som en Mand,
Indtil min Contra-Part laa død udstrakt paa Jorden:
Men nu gjør Døden Bold paa vores Ridder-Orden.

Døden til Carthåuseren.

Kom, Broder, følg, jeg dig til Ro henføre vil,
Dg luk kun Døynene saa og din Bøn-Bog til.
Kand du nu hist som her staa klæd i hvide Klæder:
Saa er dig Døden kuns, som naar i Dank du træder.

Carthåuseren.

Min Orden foreskreb mig Regler strengelig;
Nu falder Døden an, og raaber: Følg med mig!
Vel an! jeg er bereed mit Kloster at forlade,
Om jeg kun vidste vel at døe paa rette Maade.

Døden til Borgemeesteren.

I Borger' vredes ey, fordi fra eders Stad
Selv Borgemeesteren maa med i denne Raad.
Han har til Folkets Gavn retfærdig vidst at dømme.
Nu maa han følge mig, og Dommer-Sædet rømme.

Borgemeesteren.

For Stadens Flor og Gavn jeg altid Omhu baar,
Dg BorgerSkabet hialp med Raad i mange Aar:
Jeg derfor villig døer, lad Døden mig kun hente;
Ehi jeg veed, at jeg hist har Borger-Kæet at vente.

Døden til Dom-Herren.

Her haver du vel Huus, dog ingen Blive-Sted,
Men maa med Liv og Staal paa et Vink følge med:
Saa bliver du vel her, men ikke hist uddreven,
Er ellers Himlen dig som Eyedom forskreven.

Dom:

Døm-Herren.

Hvalfisken Jonam skød dog levende paa Strand;
Mig spyer Dødens Gab i Jonæ Fader-Land.
Derfor, I Mennesker; ey eders Huus befæster,
Ehi hist er eders Hiem, her ere I kun Giæster.

Døden til Adelsmanden.

Hvad gavner det, din Haand har mangt et Dyr nedlagt?
Naar du nu længst er død, saa bliver dette sagt:
Det er med Jægeren, som før med Dyret, ganget;
Ehi Dyret blev af ham, og han af Døden fanget.

Adelsmanden.

Det var min største Lyst paa Jagt at holde Key;
Vel fandt mig Solen oft, dog udi Sengen ey;
Blant Busker intet Dyr sig kunde fra mig snige:
Nu kand jeg ikke selv fra Dødens Fangst undvige.

Døden til Lægen.

Betragt dig ikkun selv, og ey dit Sygdoms Glas;
Ehi ligesom et Glas gaaer af et Stød i Dvas:
Saa er dit Legem og, naar Døden det vil saare.
Hvad findes siden da af begge: Ikkun Slaare.

Lægen.

Forlader mig min Kunst, ja saa tilstaar jeg vel,
Ut mellem Glas og mig ey findes kand Forskiel;
I Brødre søge Feyl i Hanger, Dale, Lunde
Recept mod Dødens Bold, I den ey finde kunde.

Døden til Vagerkarlen.

Jeg kræver nu din Rest, min Sold betal du mig,
Dg lad din Penge-Pung, her blive efter dig.
Du aldrig Pugerens saae Pungen med sig tage;
Eh! et Kamel kand ey Naal-Dyret giennemdrage.

Vagerkarlen.

Sandt er det, at mig var for alting Vager kjær;
Men see! ved Riigdom jeg nu fattig bleven er.
Bort' er min Capital; min Rente er henvanket:
Ach! gid jeg havde mig en Skat i Himlen sanket.

Døden til Capellanen.

Du Arme, vær tilfreds! skönt Manden følger mig;
Saa bliver Pungen dog til Fordeel her for dig.
Søg nu hos hvem du kand din Almis-Deel med andre,
Han skal til Ormeboe herfra med mig bortvandre.

Capellanen.

Jeg tiente Altaret, og dette tiente mig,
Det Underholdning gav, og ziirde mig med sig.
Vel baar jeg Pungen her, men dog, som Judas, ikke:
Derfor kand jeg mig snart mod Dødens Reyse stikke.

Døden til Amt-Manden.

Hvad skjøtter jeg derom, at du saa bister seer?
Du dette vide maa, jeg ingen Bonde er.
I den Sted Bonden maa dig heel dybbuffet ære.
Saa raaber jeg: her frem! du Tallet skal formeere.

Amt-

Amt-Manden.

Jeg gjorde Bonden Ræt, min Hærrer var jeg troe,
Saa blev min Vandel reen Samvittigheden froe.

Dog mærker jeg, at Dyd af Døden lidet hædres;
Han raaber: fort med dig! din Stand skal nu fornædres.

Døden til Klokkeren.

Du seer elændig ud, men det ey hjælper dig:

Besik ikkun dit Huus, du maa dog følge mig,

Jeg ingen Medynk bær; mit Forsæt jeg ey rokker:

Kun fort, hvad enten du est Kæyser eller Klokker.

Klokkeren.

Guds Tienner haver mig udvalt at tiene sig.

Jeg havde øverst Sted i Choret iidelig.

Nu siger Døden, jeg skal følge ham alleene:

Lev da, Herr Pastor, vel! jeg fand ey tvende tiene.

Døden til Riibmanden.

Tænk paa den Ranqverot af Adams Æble-Bid.

Den sætter dig i Giæld, og haver ført mig hid:

Betal, og gib mig nu min Deel af mine Vahre.

Saa meget, som jeg her fand rumme paa en Vaare.

Riibmanden.

Den Kravsmænd trodsig seer, som sidst til mig er sent;

Dog er jeg ey fallit, her er mit Testament:

Min Aand jeg giber Gud; mit Guds blant mine jebner,

Min Giæld hør Satan til; min Krop jeg Døden levner.

Døden til Eremiten.

Hvi slutter du dig selv i snever Hytte ind?
Er du et Menneſke, hvordant er da dit Sind?
Hvi ſner du andre Folk? Lad fare ſlige Grillen:
Du maa dog ogſaa døe; jeg dig i Danken ſtiller.

Eremiten.

Et Menneſke jeg er, men Menneſker ey nær,
Thi mangt et Menneſke i Hiertet Satan bær.
Kom kun forønkſte Død, for dig jeg ey vil grue;
Langt heller vil jeg dig, end Verdens Vanart ſkue.

Døden til Bonden.

Kom Landmand, hid til Dants af Arbejds Byrde
heed,
Saa ſveder du til ſidſt den kolde Dødens Sveed.
Lad andre blive ved at pløje, tærſke, grave,
Din ſuure Levnets Tid ſkal nu en Ende have.

Bonden.

Jeg Dagens Byrde baar med Mønsomhed og Nød,
Dg aad, med Sveed bedækt, mit ſuurt fortiente Brød.
Nu da, min Leder mig til Hvile vil hiemføre,
Saa lader jeg med Fryd mit Conſummatum høre.

Døden til den unge Karl.

J Nympher, ſom her ſee den unge Karl at gaae,
J ønkſke, maafſee, ſnart hos hannem Brud at ſtaaе,
Men det forgieves er, J eder ſelv bedrage;
Jeg danſker med ham forſt; J faaer ham ey til Mage.

Den unge Karl.

Skal jeg nu dantze med? Hvo havde dette tænkt?

Skal jeg mit Luft-Castell saa tidlig see nedsenkt?

Mig selv jeg pleyede med sære Ting at dyffe;

Jeg vilde snart min Brud, og maa min Moder kysse,

Døden til Jomfruen.

Jeg ey, som Verden, er af Complimenter fuld;

Mit haarde Ord: du maa: slaar staal og jern omkuld,

Hvorfore vil du mig den sidste Dantz forsage?

Jomfruer pleye ey i Dantz at staae tilbage.

Jomfruen.

Jeg følger, thi jeg maae, og dantzer, som jeg kand:

J Søstre, leeder kun i Tide op en Mand!

Saa reffe J dog til en Brudgom her i Live

Den Haand, som jeg nu maa halvtvungen Døden give.

Døden til Barnet.

Tag, spæde Natte-Barn, kun tidlig mod mit Slag,

Og sov saa trøstig hen indtil paa Dommens Dag!

Vel den, der, saasom du, gaaer Døden frit i Hænde,

Han visseligen faaer en høyløfsalig Ende.

Barnet i Buggen.

Min Køst har været grædende.

Viisdoms B. 7. Cap. v. 3.

Fore:

Førestilling, At Døden er ingen Dank.

Hvordan kand Død og Dank beqvem tilfåmen klinge?
Mon vel en Jammers Lyd er Brillups, Thone lig?
Skal af Cypresse, Stub en Myrte, Busk udspringe?
Hvor kand en Døende til Dantz beqvemme sig?
Hos unge Folk kand Dantz vel mangen Lyst opvække,
Men Dødens Ankomst kand ey andet end forskrefke.

†††

†††

†††

En Døende kun slet sin Fod til Dantz kand mage,
Naar Dødens strekke-haand til Sengs ham legger ned,
Hans Hals og Lunge kand sin Ande neppe drage,
Paa hvert et Ledemod staaer da den kolde Svød.
Da seer man Døynene i Hovedet at briste;
Ja Tungen hører man sit Mæle og at miste.

†††

†††

†††

Naar nu det sidste Gisp er jammerlig! udfaren,
Saa bliver Levningen til Jorden baaren hen,
Da vil i Tarmene først vrimle Orme. Skaren,
Indtil et ringe Støv af Kroppen er igjen.
Siig derfor hvad du vil; en Klog skal det bifalde,
At man den sidste Kamp ej Dødnings-Dank kand kalde.

Be.

Beviis,

At

Døden er en Dank.

Det vel kand Død og Dank beqvem tilfamen klinge,
Den liflig Klokke, Lyd er nunc dimittis lig.
Hos skarpe Torne kand en Rosen, Dvift opspringe.
De Frommes Afseeed er et Spring til Himmerig.
Kun vantroe Hedninger maa Dødens Ankomst skrække,
Men kand ey andet end hos Christne Lyst oppække.

†††

†††

†††

Naar Hadrianus heel mistroftig maa forfage
Mod Dødens Ankomst, da gior Paulus Capreol,
Skiont Munden lader af sin Aande her at drage:
Nok! naar kun Siælen hist istemmer for Guds Stoel.
Lad Tungen være lam; lad Døden Døet bryde,
Naar Hiertet ifkun kand sit Abba Fader yde.

†††

†††

†††

Saa kand det sidste Gisp dog saligen udfare,
Saa bæres Levningen til Roe i Jorden hen,
Den føler intet Bid af tusind Ormes Skare,
Indtil det ringe Støv engang staaer op igien.
Siig derfor hvad du vil; en Christen skal bifalde,
At man de Frommes Kamp en Dødnings-Dank kand
falde.

† † † † † †
† † † † †
† † † †
† † †

1870

Journal of the

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

...

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

...

... ..
... ..
... ..
... ..
... ..

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

